

Het Einde van den Laatste Droom.

zich sluw en ervaren meende, hoe had hij zich laten beetnemen!

En nu wist hij meteen dat hij het nooit zou vinden, het geluk dat hij gemeend had te bezitten, een vrouw die hem liefhad, zijn droom van samen-zijn, niet meer alleen. . . Vrouwen waren niets dan bedrog en berekening, alleen waard dat je ze bedroog en van ze profiteerde. Ook Tina was vals geweest. . . God, was het mogelijk! Nooit zou ze meer bij hem komen, nooit zou hij haar meer kussen, haar in zijn armen houden, zoals hij zoo dikwijls gedaan had, nooit zou ze hem meer toebehooren, nooit meer hem liefkoozen, met die warme, roode lippen. . . Maar dat kon niet! Misschien was het iets anders, een gril, een boosheid die hij niet begreep. Hij moest haar gaan opwachten, met haar spreken. Misschien zou alles nog weer goed worden.

Hij had met niemand over zijn verdriet gesproken. Hij schaamde zich om aan een vriend zijn gevoeligheid te toonen, te bekennen dat hij was beetgenomen. Gisteren, toen een hem gevraagd had hoe het met zijn vriendinnetje ging, had hij gezegd dat die verhouding al te lang geduurd had, dat hij er een eind aan wou maken. En de ander had geantwoord dat hij gelijk had, dat zoo iets niet overdreven gerecht moest worden.

Hij wachtte nog twee dagen, wel wetend dat er geen brief meer zou komen. Toen ging hij op een avond, na zijn bureau, naar de straat waar zij woonde. Hij wist dat zij gewoonlijk om dezen tijd thuis kwam, maar toch was hij niet zeker dat hij haar zou treffen. Een kwartier lang liep hij op en neer in het straatdonker, de handen in de zakken van zijn overjas, een sigaret tusschen de lippen. Soms bleef hij staan op een hoek, meende haar te zien en liep sneller, dan bemerkend dat hij zich vergist had, hervatte hij zijn langzame slenterpas. Eindelijk zag hij haar aankomen. Hij voelde dat hij beefde en het bloed hem naar het gezicht steeg. Doch toen hij bij haar was, had hij zich hersteld. Hij bleef staan, lichtte even zijn hoed op en wenschte goedenavond. Zij kleurde, de donkere oogen boos en vijandig.

„Goeden avond,” antwoordde zij koel-

verwonderd, en zag hem afwachtend aan.

„Je bent in zoo lang niet bij mij gekomen, daarom kom ik jou opzoeken,” verklaarde hij glimlachend.

„Maar we kunnen hier niet spreken,” zei ze bits.

„Kom dan mee naar mijn kamer,” stelde hij voor.

Haastig weigerde zij: „Nee, ik kan niet. Mijn zuster wacht op me, we moeten uit.”

„Laat ze dan maar wachten,” beval hij kalm, zich plotseling koel en sterk voelend tegenover haar klein-vrouwelijke vinnigheid. „Kom mee.”

Zij volgde onwillig, en samen liepen ze zwijgend voort. Hij ging opzettelijk door donkere achterstraten. Het was niet ver. Toen zij dicht bij het huis waren, brak zij plotseling uit:

„Maar wat zijn dat voor manieren, om me zoo te dwingen. mee te gaan? En ik kan toch niet samen met jou de poort binnen gaan? Dat doe ik niet.”

Hij haalde den sleutel van de trapdeur uit zijn zak en reikte haar die.

„Daar, ga jij nu maar vooruit, dan kom ik dadelijk.”

Zij aarzelde even. Toen, met een tartenden ruk van haar hoofd, nam zij den sleutel en ging vooruit, de poort binnen, met nijldige driftstapjes, het achterlijf heen en weer bewegend, het hoofd uitdagend achterover. Ondanks zijn ernst, glimlachte hij toen hij haar nazag. Toen hij meende dat zij binnen zou zijn, ging ook hij de poort in, de verlichte trap op. Hij opende de huisdeur en liep met haastige stappen door naar zijn kamer.

Tina stond bij het raam te wachten, eene hand op de heup, de andere, met het taschje, langs haar zijde afhangend.

Hij zette zijn hoed af, doch nam den tijd niet om zijn overjas uit te trekken.

„Tina,” zei hij, ernstig, „waarom doe je zoo?”

Zij keek naar buiten, de bruine oogen koud en hard, de mond stijf dichtgeknepen, blijkbaar besloten tot onverzettelikheden en verdediging tegen ieder mogelijk verwijt.

Plotseling wendde zij haar gezicht naar